ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.-ΕΤΟΣ ΙΖ'.-ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ. 7254
ΓΡΑΦΕΙΑ & ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Κορίνθου ἀριθ. 210 Ἀριθμ. Τηλεφώνου 21—94
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Ὁδὸς Μαιάνδρου ἀρ. 37

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
25
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1935

Σελήνη 28 ἡμερῶν· Ἀνατολὴ ἡλίου 7.37, Δύσις 5.03· Γένναμις Χριστοῦ

Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ ΕΓΚΡΙΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ κ. ΝΙΚ. ΠΙΠΙΛΗ

«Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν: Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν». (Ματθ. Κεφ. Ε. 44)

Ἡ Ρώμη δεσπόζει τῆς Οἰκουμένης. Ἐκκινήσασα πρὸ 750 ἐτῶν διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου πλήρης ὁρμῆς καὶ θάρρους, πτωχὴ καὶ λιτοδίαιτος, ἐχει ἤδη μεταβληθῆ εἰς γραῖαν καλοθρεμμένην καὶ ἀκόλαστον. Ἔχει χαρακτῆρα σκληρόν, ἄδικον, φιλάργυρον, ἀναιδῆ. Καυχᾶται διὰ τὰ πολιτικὰ αὐτῆς ἤθη καὶ ταῦτα εἶνε πράξεις ἀπάνθρωποι. Στρατηγὸς Ρωμαῖος θανατώνει τὸν υἱόν αὐτοῦ διότι ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς χωρὶς νὰ ἔχῃ πρὸς τοῦ το διαταγήν. Ὁ πρῶτος Βροῦτος ἐφόνευσε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, μετασχόντας εἰς συνωμοσίαν ἐναντίον του, ὁ δὲ δεύτερος δολοφονεῖ τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ὁ Μάριος φονεύει τοὺς εὐγενεῖς, ὁ δὲ Σύλλας τὸν λαόν. Οἱ συνωμόται τοῦ Κατιλίνα ὑποχρεώνονται νὰ φονεύσωσι τοὺς ἰδιοὺς γονεῖς, ὁλόκληρον δὲ τὸ Ρωμαϊκὸν μεγαλεῖον ἐκπίπτει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν διαφθορᾶς, ὥστε ὁ Ἰουγούρδας προτίθεται ν' ἀγοράσῃ τὴν Ρώμην ὁλόκληρον. Ἡ πνευματικὴ αὐτῆς κατάπτωσις βαίνει παρὰ λῆλος. Οἱ φιλόσοφοι διαλέγονται περὶ ἀρετῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀργίων τοῦ Νέρωνος, ὁ δὲ Σενέκας, ἐκ τῶν μεγίστων φιλοσόφων τῆς Ρώμης, δικαιολογεῖ τὴν δολοφονίαν καὶ τὴν πατροκτονίαν καὶ ἡ Ρώμη κατὰ τοὺς στίχους τοῦ Ρακίνα, alors honorait ses vertus. Ὁ Γάλβας, ὁ Βιτέλλιος, ὁ Δομιτιανός, ὁ Κάμμοδος, ἐστεμμένοι κακοῦργοι, διέπραξαν ἔργα καὶ ἐγκλήματα τερατώδη καὶ ἀρκιαστικά. Ἐκεῖνο δὲ ὅπερ παρέχει ἀνάγλυφον τὴν εἰκόνα τῆς Ρωμαϊκῆς ἀνηθικότητος εἶναι τοῦτο: Πλωτῖνος τις, ὁ τοιοῦτος τοῦ Σεπτίμιου Σεβήρου, νυμφεύων τὴν πρωτότοκον θυγατέρα του μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος, ἠκρωτηρίασεν ἐλευθέρους Ρωμαίους, ἐξ ὧν τινες ἔγγαμοι καὶ οἰκογενειάρχαι, ἵνα ὡς λέγει ὁ Ἱστορικὸς Δίων ὁ Κάσσιος, ἡ θυγάτηρ του ἔχῃ εἰς τὴν ἀκολουθίαν της εὐνούχους, ἀξίους μιᾶς βασιλίσσης τῆς Ἀνατολῆς.

Εἰς τὴν τοιαύτην κατάπτωσιν τοῦ χαρακτῆρος προσθέσατε τὴν φοβερὰν διαφθορὰν τῶν ἠθῶν. Ὁ περιώνυμος Κάτων παρίσταται εἰς τὰς ὀργιώδεις ἑορτὰς τῆς Χλώριδος (θεᾶς τῶν ἀνθέων). Ἐκχωρεῖ τὴν σύζυγον αὐτοῦ Μαρκίαν, ἔγκυον οὖσαν, πρὸς τὸν Ὀρτάνσιον, πλούσιον εὐπατρίδην, ὅστις ἀποθανὼν ἀφῆκε κληρονόμον του τὴν Μαρκίαν ἐφ' ὅλης τῆς περιουσίας του. Ὁ Κάτων συζεύγνυται καὶ αὖθις τὴν Μαρκίαν. Ὁ Κικέρων χωρίζει τὴν Τερεντίαν, ἵνα συζευχθῇ τὴν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν του ἀνήλικον Ποπιλλίαν. Ὑπῆρχον γυναῖκες ἀτινες ἠρίθμουν τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας των ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συζύγων των! Ὁ Νέρων νυμφεύεται δημοσίᾳ ἕνα ἐκφυλον νέον Πυθαγόραν, ὁ δὲ Ἡλιογάβαλος ἐξυμνεῖ τοὺς ἀρραβῶνας του μετὰ τοῦ Ἱεροκλέους. Κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Γιουβενάλων καὶ κατὰ τὰ γεύματα τοῦ Τεγγελίου, εὐνουμένου τοῦ Νέρωνος, ὕστερα ἀπὸ ἀκατανόματα ὄργια, μετέβαινον ἵνα ἴδωσιν ἄγρια θηρία, πίνοντα ἀνθρώπινον αἷμα!

Οἱ δοῦλοι ἐκαλλιέργουν τὴν γῆν μὲ τὰς ἀλύσσους εἰς τοὺς πόδας, λαμβάνοντες ὡς τροφὴν ὀλίγον ἄρτον καὶ ὄδωρ καὶ ἐγκλειόμενοι τὴν νύκτα εἰς ὑπογείους σκοτεινὰς τρώγλας. Ὑπῆρχε νόμος ἀπαγορεύων νὰ φονεύωνται οἱ λέοντες τῆς Ἀφρικῆς, φυλασσόμενοι ἐπὶ τὰ θεάματα τῆς Ρώμης, ἐτιμωρεῖτο δὲ αὐστηρῶς χωρικός τις, ὅστις ἀμυνόμενος ἐφόνευσεν ἓν θηρίον. Ὁ Καλιγούλας ἐπεθύμει ἵνα ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος εἶχε μίαν μόνον κεφαλὴν διὰ νὰ τὴν ἀποκόψῃ. Ὁ Ἴδιος διέτρεφε τοὺς λέοντας, ἐν ἀναμονῇ τῶν θηριομαχιῶν, μὲ ἀνθρωπίνους σάρκας. Ἐμμέσως δὲ ἐξεν εἰσαχθῇ ὁ κανιβαλισμός, καθ' ὅσον διέτρεφον εἰς τὰ ἰχθυοτροφεῖα τὰς μυραίνας, αἵτινες ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τὰ γεύματα αὐξῶν, ῥιπτοντες ἐντὸς τῶν λιμνῶν δούλους. Οἱ Ἱστορικοὶ Τάκιτος καὶ Δίων ἀναφέρουσιν ὅτι ἦτο γεγονὸς λίαν σύνηθες ὅτι ἐφόνευον πέντε χιλιάδας, ἓξ χιλιάδας, δέκα καὶ εἴκοσι χιλιάδας ἀνθρώπων πάσης τάξεως, φύλου καὶ ἡλικίας ἐπὶ τῇ ἁπλῇ ὑπονοίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ οἱ γονεῖς τῶν θυμάτων ὑπεχρεοῦντο νὰ στολίζωσι τὰς οἰκίας των, νὰ ἀσπάζωνται τὴν χεῖρα τοῦ «Θεοῦ» δηλαδὴ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ νὰ παρίστανται εἰς τὰς ἑορτὰς αὐτοῦ. Ἐννεαέτις μικρὰ ὀδηγηθεῖσα εἰς τὰς φυλακὰς ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ δημίου πρὶν θανατωθῇ. Ἐπὶ Κλαυδίου, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Τακίτου, ἐφονεύθησαν 19 χιλιάδες ἀνθρώπου διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὁ λαός, ὁ δὲ Τίτος ἔρριψεν εἰς τὰ θηρία τρεῖς χιλιάδας Ἰουδαίους χάριν τῆς ἑορτῆς τοῦ πατρός του Βεσπασιανοῦ!!

Εἰς τοιαύτην, ἐν ὀλιγῳ σκιαγραφίᾳ, ἠθικὴν, πολιτικὴν καὶ πνευματικὴν κατάστασιν εὑρίσκετο ἡ ἀνθρωπότης. Ἀλλ' αὐτὸ πλέον δὲν ἦτο ζωή, ἦτο κόλασις. Ἦτο ὁμαδικὸν μαρτύριον ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία παραπαίουσα, δυστυχής, ματαίως ἐζήτει τὴν ἀληθείαν καὶ τὴν σωτηρίαν. Δὲν ἀνεῦρε τοιύτην οὔτε εἰς τὸ δωδεκάθεον τοῦ Ὀλύμπου, οὔτε εἰς τὴν φιλοσοφίαν τῶν Στωικῶν, οὔτε τῶν Ἐπικουρείων. Αἱ ἀρχαῖαι Ἀθῆναι, αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε ἔζησαν μίαν ἀνωτέραν πνευματικὴν ζωήν, κατέληξαν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ «Ἀγνώστου Θεοῦ» διὰ νὰ καταδειχθῇ ἐντονότερον ἡ χρεωκοπία τῶν ἀρχαίων θρησκειῶν καὶ φιλοσοφικῶν συστημάτων. Ἐπὶ τῆν γῆν ἐπλανᾶτο τὸ μῖσος.

Τότε πρώτην φορὰν εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ διαστήματος καὶ τοῦ χρόνου εἰς Θεός, ἐμφανισθεὶς ἐπὶ τῆς γῆς ἐκήρυξε τὸ κήρυγμα τῆς Ἀγάπης. Εἰς τὴν ἀγάπην ἡ ἀνθρωπότης ἀνεῦρε τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν μονοθεϊκὸν Θεόν. Ἡ νέα θρησκεία ἐξηπλώθη ἀνὰ τὰ ἔθνη καὶ νέα ἠθικὴ ζωὴ διαχέεται εἰς ὅλας τὰς σχέσεις τοῦ κοινωνικοῦ, πολιτικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ βίου. Κατηρνήθη πλέον ἡ ἀνισότης τῶν φύλων καὶ νέα οἰκογενειακὴ τάξις καθιερώθη, ὁ δὲ γάμος ἐφεξῆς, ἀναχθεὶς εἰς μυστήριον μέγα κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, παύει νὰ εἶνε σχέσις ὑπεξουσιότητος, ἀλλὰ γίνεται συγκλήρωσις τοῦ βίου παντὸς θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία.

Ὁ ἄνθρωπος πλησιάζει καὶ συμποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὁ δὲ καλὸς Σαμαρεῖτης συμβολίζει πάντοτε τὴν μεγάλην Χριστιανικὴν ἀρετήν: τὴν φιλευσπλαχνίαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον. Εἶναι ἀρκετὸν λέγει ὁ Σατωμπριάν, νὰ ἀναλογισθῇ τὰ τῆς διαφόρους Ρωμαϊκὰς ἑορτὰς καὶ τὰς σύνεχεῖς σφαγὰς τῶν ξιφομάχων, διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὴν τερατεῖαν διαφοράν, τὴν ὁποίαν τὸ Εὐαγγέλιον ἔθεσε μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν Ἐθνικῶν. Ὁ τελευταῖος τῶν Χριστιανῶν, τίμιος ἄνθρωπος, εἶναι πλέον ἠθικὸς ἢ ὁ πρῶτος φιλόσοφος τῆς Ἀρχαιότητος. Εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ὀφείλομεν, λέγει ὁ Montesquieu τὴν ἡμέρωσιν τῶν ἤθῶν ἐν τε τῇ πολιτικῇ διοικήσει καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἄτινα εἶναι ἄγνωστα εἰς τοὺς ἀρχαίους λαούς. Χάρις εἰς τὸ οὐτωσὶ διαμορφωθὲν δίκαιον παρ' ἡμῖν ὁ νικητὴς σέβεται τὴν ζωήν, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἰδιοκτησίαν, τοὺς νόμους καὶ τὴν θρησκείαν τῶν ἡττημένων. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ὀφείλεται ἡ κατάργησις τῆς δουλείας, ἧς ὑπῆρξαν ἀπολογηταὶ ἅπαντες οἱ φιλόσοφοι τῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπῆρξεν ὁπό τε τὴν ὀλικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν ἔννοιαν ὁ Σωτήρ. Ἡ διέλευσίς του ἐπὶ τῆς γῆς ὁ πληρξεν τὸ μεγαλύτερον γεγονὸς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἠλλαξε δὲ γενικῶς τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου, διότι ἐλύτρωσε τὴν ἀνθρωπότητα τῶν ἀνηκούστων δεινῶν, ὑφ' ὧν αὕτη ἐμαστίζετο. Ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀγάπης, ὁλοκληροῦται ἡ λύσις τοῦ φιλοσοφικοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς. Ἐὰν ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας, μιᾶς ζωῆς περιωρισμένης, εἶνε νὰ φθάσαμεν τὸ ἰδεῶδες τῆς εὐτυχίας, τοῦτο μόνον διὰ τῆς ἀγάπης ἐπιτυγχάνεται, διότι, ὡς γράφει ὁ Δοστογιέφσκι, τὸ μαρτύριον τοῦ νὰ μὴ δύναται τις νὰ ἀγαπήσῃ εἶναι κόλασις. Εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Λαζάρου, ἡ ὀδυνηρὸν τοῦ κακοῦ πλουσίου ζητοῦντος ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ νὰ πέμψῃ τὸν Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσαν του, εἶνε ὅτι δὲν δύναται πλέον ν' ἀγαπήσῃ τὸν Λάζαρον τὸν ὁποῖον τόσον εἶχε περιφρονήσει εἰς τὴν γῆν.

Ἡ ἀγάπη ἀπαιτεῖ νὰ θυσιάσῃ τις τὴν ζωήν του διὰ τοὺς ἄλλους, τοῦτο ὅμως εἶνε ἀδύνατον ὅταν τελειώσῃ ἡ ζωή, διότι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ θανάτου χάσμα μέγα ἐστήκεται· ἄβυσσος ὁλόκληρος τὴν χωρίζει.

Τὸ ἔθνος ἡμῶν ἀρτι ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κόλασιν τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀμοιβαίας καταφορνήσεως. Αἱ ἀξιώσεις περὶ τῆς σωμῆς φιλόσεως τῶν Ἑλλήνων, εἰς περίοδον διεθνῶν περιπλοκῶν, προβάλλουσι εἶπερ ποτε καὶ ἄλλοτε ἐπιτακτικαί. Καὶ ἡ Ἀγάπη τὴν ὁποίαν διεκήρυξεν ὁ ἡμέρων γεννηθεὶς Θεός, εἶναι ὅ,τι πρέπει νὰ ἐμπνεῦ ὅλους τοὺς Ἕλληνας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΠΙΠΙΛΗΣ

ΤΑ ΖΩΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Η ΚΑΛΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΟΨΙΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ.- ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεσινοῦ)

Διότι καὶ ἡ παρεγομένη ἐν τῇ περιφερείᾳ των στερεῖ φορτώνεται εἰς τοὺς λιμένας των καὶ ἐμπορεύματα διάφορα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκεῖ ἀποβιβάζονται καὶ κατεστή-

λαξε δὲ γενικῶς τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου, διότι ἐλύτρωσε τὴν ἀνθρωπότητα τῶν ἀνηκούστων δεινῶν, ὑφ' ὧν αὕτη ἐμαστίζετο. Ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀγάπης, ὁλοκληροῦται ἡ λύσις τοῦ φιλοσοφικοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς. Ἐὰν ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας, μιᾶς ζωῆς περιωρισμένης, εἶνε νὰ φθάσωμεν τὸ ἰδεῶδες τῆς εὐτυχίας, τοῦτο μόνον διὰ τῆς ἀγάπης ἐπιτυγχάνεται, διότι, ὡς γράφει ὁ Δοστογιέφσκι, τὸ μαρτύριον τοῦ νὰ μὴ δύναται τις νὰ ἀγαπήσῃ εἶναι κόλασις. Εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Λαζάρου, ἡ ὀδυνηρὸν τοῦ κακοῦ πλουσίου ζητοῦντος ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ νὰ πέμψῃ τὸν Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσαν του, εἶνε ὅτι δὲν δύναται πλέον ν' ἀγαπήσῃ τὸν Λάζαρον τὸν ὁποῖον τόσον εἶχε περιφρονήσει εἰς τὴν γῆν.

Ἡ ἀγάπη ἀπαιτεῖ νὰ θυσιάσῃ τις τὴν ζωήν του διὰ τοὺς ἄλλους, τοῦτο ὅμως εἶνε ἀδύνατον ὅταν τελειώσῃ ἡ ζωή, διότι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ θανάτου χάσμα μέγα ἐστήκεται· ἄβυσσος ὁλόκληρος τὴν χωρίζει.

Τὸ ἔθνος ἡμῶν ἀρτι ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κόλασιν τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀμοιβαίας καταφορνήσεως. Αἱ ἀξιώσεις περὶ τῆς σωμῆς φιλόσεως τῶν Ἑλλήνων, εἰς περίοδον διεθνῶν περιπλοκῶν, προβάλλουσι εἶπερ ποτε καὶ ἄλλοτε ἐπιτακτικαί. Καὶ ἡ Ἀγάπη τὴν ὁποίαν διεκήρυξεν ὁ ἡμέρων γεννηθεὶς Θεός, εἶναι ὅ,τι πρέπει νὰ ἐμπνεῦ ὅλους τοὺς Ἕλληνας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΠΙΠΙΛΗΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΔΕΙΠΝΟΝ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Μίαν νύκτα τοῦ Δεκεμβρίου πέθαναν οἱ ἀρχαῖοι Θεοί. Ἦτο φῶς πολὺ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ χιὼν ἐκάλυπτε τὴν γῆν.

Ὁ ἑκηβόλος Ἀπόλλων εἶχεν καταφόγει εἰς τὸν Ὄλυμπον. Ὁ Φαέθων ὁ ξανθὸς διφρολάτης κεῖνε προσθέσει τὸ ἅμα τοῦ πλησίον τῆς πόλεως, ἐνῷ οἱ θυγατέρες του ἔρριπτον ἡμφὴν εἰς τοὺς πυρακινόους του Τιτᾶνες.

Ἡ Ἑκάτη ἂν καὶ ἡ ἡμέρα εἶχε κλίνει πρὸς τὴν δύσιν τῆς δὲν ἐξέρχετο εἰς τὸν οὐρανὸν ρυθμομένη τὸ φῶς.

Ἡ Λητώ, ἡ Ἑστία καὶ ἡ Ἄρτεμις κατεγίνοντο εἰς τὴν ἑτοιμασίαν τοῦ δείπνου.

Αἱ Μοῦσαι ἡτοίμαζον τοὺς αὐλοὺς καὶ τὰς λύρας των, ἡ Δήμητρα ἐν ἀμβροσίαν καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν περιμένετο ὁ Διόνυσος νὰ θάψῃ τὰς κλεῖδας τῆς ἀποθήκης ὅπου ἐφυλάσσετο τὸ νέκταρ.

Ὅλοι ἦσαν εὐθυμοι τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκτὸς τῆς Ἥρας, ἡ ὁποία ἐφ' ὅσον ἀπουσίαζεν ὁ Ζεὺς ἦτο πάντοτε ἀμφισημένη ὑπαπτευομένη νέας ἀπιστίας τοῦ ἀδιαθέτου σι ζύγου της. Καὶ πράγματι ὁ Ζεὺς, ἐπανελθὼν ἄρτι φέρων εἰς τὴν ἀγκάλην του μίαν νύμφην, τὴν ὁποίαν, ὡς ἔλεγεν, εὗρεν εἰς ἄχθην ἐνὸς ποταμοῦ βακχεύουσαν ἡ νεκτρον. Ἡ Ἥρα ἀργίσθη καὶ ἡ Ἀθηνᾶ διὰ νὰ μὴ γίνῃ σκηνὴ ὑπενέβη καὶ ἤρχισεν ὁμιλίαν μὲ τὸν πατέρα της.

Τὸν ἠρώτησε ποῦ ἐπλανᾶτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ὁ πατὴρ τῶν Θεῶν ἤρχισε νὰ διηγῆται, ὅτι εἶδεν ἀγόνας θηρίων καὶ ἀνθρώπων ἐν Ρώμῃ, εἶδεν ἄλλοῦ κυρίους νὰ σφάζουν τοὺς δούλους των, ἤκουσε δάκρυα γυναικῶν, ἤκουσε κατάρας ἀνδρῶν, εἶδε ἐγκλήματας μὴ τιμαρουμένους, μοχθηροὺς καὶ συκοφάντας θριαμβεύοντας πτωχοὺς νὰ ἀποθνήσκουν τῆς πείνης, πλουσίους, ἀσπλάγχνους καὶ παντοῦ νὰ νικῶσιν οἱ κακοί.

Καὶ σοῦ ἐτήρκεσαν οἱ κεραυνοί, τοὺς ὁποίους σοῦ ἔφερεν ὁ Ἥφαιστος διὰ τὰς τόσας τιμωρίας; ἠρώτησε ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ Ζεὺς ἀπήντησεν, ὅτι ἦτο μωρία νὰ χρησιμοποιήσῃ τοὺς κεραυνούς, ἀφοῦ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ προσέφερον θυσίας ἀφθόνους καὶ κατεχόρταιαν τοὺς ρώθωνάς του μὲ τὴν κνίσαν καισμένων σφαγῶν.

Ἡ ἡμιλία ἐξηκολούθη ἐνῷ ἐν τῷ μεταξὺ προσήρχοντο οἱ Θεοὶ διὰ τὸ δεῖπνον.

Ὁ Διόνυσος ἐβράδυνε, μετ' ὀλίγον δμως ἠκούσθησαν κρόταλα, τύμπανα, κραυγαὶ καὶ ἄσματα χαρᾶς.

Ἦτο αὐτὸς ὁ ἀργιαστὴς Θεὸς καὶ ἐπανήρχετο ἀπὸ μεμακρυσμένας ἀμπέλους ἠγουμένος μεγάλης συνοδείας, τὴν ὁποίαν ἀπετέλουν κραυγάζουσαι καὶ φαλλοῦσαι ἄσματα μέθης καὶ ἡδονῆς, Βακχίδες καὶ Μαινάδες.

Ὁ Ἄρης ἦλθεν ὑποβαστάζων εἰς τὴν ἀγκάλην του τὴν Ἀφροδίτην καὶ διὰ νὰ ἀποφύγῃ παρεξηγήσεις ἔσπευσε νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν Ἥφαιστον, ὅτι περιεμάζευσε τὴν γυναῖκα του ἀπὸ τὰς πόλεις ποὺ ἀναστατώνε τοὺς ἀνθρώπους πλήττουσα αὐτοὺς μὲ τὰ βέλη τοῦ μικροῦ υἱοῦ της.

Ἡ πολυέραστος θεὰ ἐγέλα, βλέπουσα τὸν σοῦγόν της καὶ ἔρριπτε βλέμματα πόθου εἰς τὸν Ἄρην, μολονότι δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ τὸν ἐρεθίσῃ, ὀφ' ὅτου συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα.

Ὅλοι ἦσαν παρόντες καὶ μόνον ὁ Ἑρμῆς ἀπουσίαζεν.

Ὁ Ζεὺς ἔκαμε θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ διέταξε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ καθίσουν.

Τὸ θεῖον δεῖπνον ἤρχισεν, ἀλλὰ Μοῦσαι τὸ συνόδευον μὲ τὰς ἁρμονίας των, ἄλλαι ψάλλουσαι, ἄλλαι ὑποκρούουσαι χορδὰς καὶ ἄλλαι χορεύουσαι, ὁπότε εἰσορμᾷ τεταραγμένος ὁ Ἑρμῆς:

—Θεοί, κραυγάζει μετὰ τρόμου, μᾶς ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον.

—Ποῖοι; ἐρωτᾷ ὁ Ζεύς.

—Ἀγνωστοι καὶ ξάλλοκοτοι ἐχθροί. Ἔχουν μορφὰς ὡραίας γυναικῶν καὶ φέρουν πολυχρόους πτέρυγας, ἐμφυσοῦν εἰς σάλπιγγας μακράς, φέρουν ὅπλα σιδηρὰ καὶ ναὶ μὲν εἶναι ὡραῖοι ἀλλὰ καὶ τρομεροί.

—Ὁ Ζεὺς ἠγέρθη καὶ εἶπε μὲ βροντώδη φωνήν.

Ποῖοι εἶναι οἱ Τιτᾶνες, οἱ Κύκλωπες, οἱ Ἑκατόγχειρες, οἱ Ἄτλαντες καὶ οἱ ἀκμάτα στρατιαὶ τῶν αἰθερίων, τῶν ὀργῶν καὶ ὑποχθονίων βασιλείων μου; Ἐκτύπησε τὸν πέδα εἰς τὸ ἔδαφος καὶ συνηθροίσθησαν ἀμέσως οἱ Γίγαντες καὶ ἐξῆλθον οἱ θεοὶ ἐγκαταλείφαντες τὸ δεῖπνον.

—Φοῖβε, ἐκραύγασεν ὁ Ζεὺς ποῦ εἶναι Φαέθων; Ζεῦξε γρήγορα τὸ ἅρμα σου καὶ ἀναφέ τὸν Ἥλιον.

—Ἀλλαμένον οἱ Τιτᾶν ἐνεκρώθησαν ἀπήντησεν ὁ διφρολάτης.

—Ἐκάτη δόσε σὺ τοὐλάχιστον τὸ λευκὸν φῶς σου.

—Ὀστε ἐκεῖνο ὀπήρχεν.

Ἡ Θέμις τότε εἶπεν πρὸς τοὺς ἄλλους:

—Προσέξατε ἀκούσατε τί γίνεται ἐκεῖ κάτω, πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς: Ὅλοι ἐσιώπησαν ἀμέσως καὶ ἠκούσθη τότε δομοιὰ προερχομένη ἀπὸ μακρυά.

—Εἶναι αὐτοὶ ἐφώναξεν ὁ Ἑρμῆς. Εἶναι οἱ ἄγνωστοι ἐχθροί μας, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται ἐπὶ τῶν νεφελῶν.

Πράγματι μετ' ὀλίγον φῶς γλυκὺ ἐξέλαμψεν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐν μέσῳ τῆς αὐγῆς τῆς ῥοδοχρόου ἐφάνησαν στρατιαὶ ἀγγέλων ὁμνωδοῦσαι.

—Ἐταμασθεῖτε, εἶπεν ὁ Ζεὺς πρὸς τοὺς Τιτᾶνας καὶ κτυπήσατε ἀλύσσεις τοὺς ἐχθροὺς μας, αἱ χεῖρες ὅμως τῶν Τιτᾶνων παρέλυσαν καὶ τὰ ρόπαλά των ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ ὄρους, οἱ πτεροφόροι ἄγγελοι ἐπλησίασαν καὶ διὰ μέσου τῶν χαρμοσύνων ὑμνων ἠκούσατο αἱ λέξεις.

«Δικαιοσύνη θὰ βασιλεύσῃ εἰς τὴν γῆν. Οἱ ταπεινοὶ θὰ ὑψωθοῦν καὶ οἱ κακοὶ θὰ καλασθοῦν. Εὐτυχεῖς οἱ δίκαιοι καὶ οἱ ἀγαθοί.»

Οἱ Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἤρχισαν νὰ τρέμουν.

—Ἀπέλθετε ἡκούσθη νὰ τοὺς λέγῃ μία φωνὴ ἠλία. Τὸ Κράτος ἔπεσεν. Ἰδοὺ ἐγεννήθη παιδίον νέον, ὁ πρὸ ἀιῶν Θεός.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλουν καὶ χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ἀρθρώσουν λέξιν συνηθροίσθησαν ὅλοι ἀμέσως πρὸς τὸν πατέρα Δία.

Ἐκεῖνος ἔλχε κατανεύσει θλιβερῶς καὶ ἤχησε νὰ προχωρῇ. Ὅλοι τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην καὶ εἰς τὴν ὄχθην τῆς ἐστάθησαν βλέποντας διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν διεχομένην στρατιὰν τῶν Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ. Κατόπιν ἤρχισαν νὰ βυθίζωνται εἰς τὴν λίμνην κατερχόμενοι εἰς τὴν ὄχθην τῆς ἐστάθησαν βλέποντας διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν διεχομένην στρατιὰν τῶν Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ. Κατόπιν ἤρχισαν νὰ βυθίζωνται εἰς τὴν λίμνην κατερχόμενοι εἰς τὴν ὄχθην τῆς ἐστάθησαν βλέποντας τὰ τελευταῖα φόρα τὴν διεχομένην στρατιὰν τῶν Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ. Κατόπιν ἤρχισαν νὰ βυθίζωνται εἰς τὴν λίμνην κατερχόμενοι εἰς τὴν ὄχθην τῆς ἐστάθη πλατεῖαν τοῦ Γεωργίου, ἡ ἄλλη, παρ' ἣν μένουσι τὰ κτίσματα καὶ ἐπείνη, ἐν ᾗ εὑρίσκεται τὸ ὑπόγειον ἀγαλμα τοῦ ἥρωος τῆς Ἀλαμάνας Ἀ. Διάκου ἀγένοντο ἀφανεστέρωσι. Ὁμοίως ἀφανεστέρωσι εἶναι καὶ οἱ κατοικοῦντες ὀδὸ τῆς πόλεως. Πανταχοῦ παρατηρεῖται ἄκρα καθαριότης ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς Πάτρας, πανταχοῦ τάξις.

Δὲν βλέπεις τὸ θέαμα τῶν Πατρῶν, ὅπου ἐλεῖ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν πρόσοψιν τῆς πόλεως παρὰ τὴν πλατεῖαν τῶν Τριῶν Συμμάχων ὑπάρχουσι κρεοπωλεῖα, ἀποπωλεῖα καὶ ἄλλα προκαλοῦντα τοῦν δυσμενῆ ἐντύπωσιν εἰς τὴν πρώτην φορὰν ἐρχόμενον εἰς Πάτρας ξένον. Ὅσοι θὰ προσκλέσῃ ἐν ἔδλεπε τοιαῦτα μαγαζιὰ παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ἐν Ἀθήναις.

ΕΡΡΙΚΟΣ Κ. ΓΕΛΗΝΙΩΤΗΣ

Ὁ «ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ»

Εὔχεται εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστάς του: «Καλὰ Χριστούγεννα».

Ὁ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ»

**Ὅπως καὶ οἱ λοιπαὶ συνεκδοσεῖς δὲν θὰ ἐκδοθῇ αὔριον, λόγῳ τῆς σ